

Sự Ưu Việt Của Đấng Christ

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Sáng thế Ký 1:26, 27; Cô-lô-se 1:15–20; Giăng 1:1–3; Ê-phê-sô 1:22; 1 Cô-rinh-tô 12:12–27; 1 Cô-rinh-tô 4:9; Rô-ma 6:3, 4.

CÂU GỐC: “Ấy chính Ngài là hình ảnh của Đức Chúa Trời không thấy được, là Đấng sanh ra đầu hết thảy mọi vật dựng nên. Vì muôn vật đã được dựng nên trong Ngài, bất luận trên trời, dưới đất, vật thấy được, vật không thấy được, hoặc ngôi vua, hoặc quyền cai trị, hoặc chấp chánh, hoặc cầm quyền, đều là bởi Ngài và vì Ngài mà được dựng nên cả. Ngài có trước muôn vật, và muôn vật đứng vững trong Ngài.” (Cô-lô-se 1:15–17).

Trong bài học tuần này, chúng ta tiếp tục nghiên cứu sách Cô-lô-se (xem Bài học 1 và 2). Trong Bài học 2, ngày thứ năm, chúng ta đã thấy rằng trong Cô-lô-se 1:9–12, Phao-lô cầu nguyện cho các tín đồ ở Cô-lô-se, cầu xin rằng họ có thể sống theo cách đẹp lòng Đức Chúa Trời. Trong các câu 12 và 13, ông đối chiếu hai cõi: cõi sáng và cõi tối, “vương quốc của sự sáng láng” (Cô-lô-se 1:12) và “quyền thống trị của sự tối tăm” (Cô-lô-se 1:13). Đức Chúa Cha làm cho chúng ta xứng đáng để được chia sẻ cơ nghiệp đời đời của vương quốc ánh sáng, giải cứu chúng ta khỏi quyền lực của bóng tối và “chuyển chúng ta sang vương quốc của Con yêu dấu của Ngài, trong Con đó chúng ta có sự cứu chuộc, sự tha thứ tội lỗi” (Cô-lô-se 1:13, 14).

Nói cách khác, chính trong Đức Chúa Giê-su, con người của Giê-su, cũng là Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa của chúng ta, mà chúng ta có sự cứu chuộc. Ngài đã thực hiện sự cứu chuộc cho chúng ta, và bởi đức tin nơi Ngài, chúng ta đã được chuyển từ cõi tối tăm vào vương quốc của Con yêu dấu của Ngài.

Tuần này chúng ta sẽ xem xét một trong những tuyên bố toàn diện và cao cả nhất về Đức Chúa Giê-su trong Tân Ước. Điều đó có nghĩa là gì khi Đức Chúa Giê-su là “hình ảnh của Đức Chúa Trời không thấy được”, nhưng cũng là “Đấng sinh ra đầu hết thảy trên mọi tạo vật” (Cô-lô-se 1:15)?

Học bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát, ngày 21 tháng 2.

Hình Ảnh Của Đức Chúa Trời Không Thấy Được

Khi chúng ta nhìn vào gương hoặc vào một bức ảnh, chúng ta thấy hình ảnh của chính mình, nhưng đó là một bức chân dung phẳng, hai chiều. Ở một khía cạnh khác, một tác phẩm điêu khắc mang lại một ý tưởng rõ ràng hơn nhưng vẫn còn kém xa so với thực tế sống động, biết thở và linh hoạt. Khái niệm hình ảnh trong Kinh Thánh, dù đôi khi có thể ám chỉ những hình thức mô phỏng kém hơn này, nhưng lại mang ý nghĩa rộng lớn hơn nhiều.

Đọc Sáng thế Ký 1:26, 27; Sáng thế Ký 5:3; 1 Cô-rinh-tô 15:49; 2 Cô-rinh-tô 3:18; và Hê-bơ-rơ 10:1. Tóm tắt các ý nghĩa khác nhau của “hình ảnh” trong các câu Kinh Thánh này. Chúng có thể khác với sự mô tả về Đức Chúa Giê-su như là hình ảnh của Đức Chúa Trời như thế nào?

Con người được tạo ra để giống Đức Chúa Trời nhất có thể—về mặt thể chất, tinh thần, mối quan hệ và chức năng. Tuy nhiên, họ chỉ phản ánh hình ảnh của Chúa ở một số khía cạnh nào đó mà thôi, và tội lỗi đã làm hỏng cả điều đó. Nhưng qua Đức Chúa Giê-su, chúng ta “nhìn thấy” Đức Chúa Trời mà mắt chúng ta không thấy được. Chúa Giê-su phán, “Ai đã thấy Ta, tức là đã thấy Cha” (*Giăng 14:9*). Ngài là “hình ảnh chính xác” của bản chất Đức Chúa Trời (*Hê-bơ-rơ 1:3*). Ngài là tư tưởng của Đức Chúa Trời được thể hiện bằng lời, và là bản tính của Đức Chúa Trời được bày tỏ cách hữu hình.

Đọc Ma-thi-ơ 11:27 và Giăng 1:1, 2, 14, 18. Tại sao Đức Chúa Giê-su có khả năng đặc biệt để bày tỏ về Đức Chúa Cha?

Lưu ý những cách khác mà Đức Chúa Giê-su mô tả mối quan hệ của Ngài với Đức Chúa Cha:

- “Cha Ta làm việc cho đến bây giờ, Ta cũng làm việc” (*Giăng 5:17*).
- “Ta với Cha là một” (*Giăng 10:30*).
- “Chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha” (*Giăng 14:6*).

Đức Chúa Giê-su cũng nhiều lần mô tả chính Ngài theo nghĩa tuyệt đối dưới danh xưng của Đức Chúa Trời: “TA LÀ” (xem Xuất Ê-díp-tô Ký 3:14); “Ta là bánh của sự sống” (*Giăng 6:35*); “Ta là sự sáng của thế gian” (*Giăng 8:12*); “Ta là người chăn hiền lành” (*Giăng 10:11, 14*); “Ta là sự sống lại và sự sống” (*Giăng 11:25*); “Ta ở trong Cha và Cha ở trong Ta” (*Giăng 14:11*); và “Trước khi có Áp-ra-ham, đã có Ta” (*Giăng 8:58*).

Nếu Đức Chúa Giê-su là bất kỳ ai khác ngoài chính Đức Chúa Trời, thì điều đó có nghĩa gì hơn việc Chúa Cha đã sai một tạo vật nào đó đến để chết vì chúng ta? Tại sao điều đó lại hoàn toàn và vô cùng khác biệt so với việc chính Đức Chúa Trời, trong Con Người của Đấng Christ đã chịu chết vì chúng ta?

Đấng Sinh Ra Đầu Hết Thảy Tạo Vật

Trong Tân Ước, thuật ngữ “con đầu lòng” và “Con cả” hầu như luôn ám chỉ Đức Chúa Giê-su (*xem Lu-ca 2:7, Rô-ma 8:29, Hê-bơ-rơ 1:6, Khải huyền 1:5*), kể cả hai lần được dùng trong Cô-lô-se. Nhưng ngay cả khi nó dùng để chỉ về một ai đó, nó không nhất thiết có nghĩa là người được sinh ra đầu tiên theo thứ tự thời gian. Khái niệm Kinh Thánh về “con đầu lòng” (hay quyền trưởng nam) nhấn mạnh mối quan hệ đặc biệt mà một đứa con trai dành cho người cha, bất kể thứ tự sinh ra trong gia đình. Chúng ta biết có những trường hợp người con trai hàng thứ lại nổi bật hơn: Y-sác, Gia-cốp và Giô-sép, là thí dụ. Đa-vít, dầu là con út trong tám người con trai, đã được xúc dầu làm vua (*1 Sa-mu-ên 16:10–13*), và qua tác giả Thi thiên, Đức Chúa Trời đã phán, “Ta sẽ lập người làm con đầu lòng của Ta, là vua cao nhất trong các vua trên đất” (*Thi thiên 89:27*). Ngài cũng nói với Môi-se, “Y-sơ-ra-ên là con trai đầu lòng của Ta” (*Xuất Ê-díp-tô Ký 4:22*). Theo nghĩa này, thì thuật ngữ này ám chỉ đến sự trước tiên hết mọi sự.

Đọc Cô-lô-se 1:15–17. Phao-lô đưa ra những lý do nào để Đức Chúa Giê-su được gọi là “Đấng sinh ra đầu hết thảy mọi vật dựng nên”?

Rõ ràng là Phao-lô không có ý cho rằng Đức Chúa Giê-su là người đầu tiên được tạo ra. Trên thực tế, ông loại trừ sự khả dĩ ấy một cách tuyệt đối. Hai lần khác nhau, ông nói rằng Đức Chúa Giê-su đã tạo ra mọi vật. Chúng được tạo ra bởi Ngài và cho Ngài (*Cô-lô-se 1:16*). Trong cả hai trường hợp, Đức Chúa Giê-su được chỉ ra là tác nhân mà qua đó Đức Chúa Trời thực hiện quá trình sáng tạo (*xem thêm Ê-phê-sô 3:9, Giăng 1:1–3, Khải huyền 4:11*).

Lời tuyên bố của Phao-lô là đầy đủ nhất. “Mọi sự” là mọi sự—về mặt không gian (trời và đất), về mặt bản thể (hữu hình và vô hình), và về mặt chức năng (ngai vàng, quyền thống trị, các vương quốc, các quyền bính). Các thuật ngữ sau thường ám chỉ các thiên sứ (*xem Ê-phê-sô 3:10, Ê-phê-sô 6:12*). Và như để chắc chắn rằng mình không bị hiểu lầm, Phao-lô cũng chỉ ra rằng Đức Chúa Giê-su đã hiện hữu “trước muôn vật” (*Cô-lô-se 1:17*). Cụm từ tiếng Hy Lạp có thể có nghĩa là đứng đầu theo thứ bậc và cho cả về thời gian “trước sau”; nhưng trong mọi trường hợp được Phao-lô dùng, nó ám chỉ đến thời gian (*thí dụ, 1 Cô-rinh-tô 2:7, Ga-la-ti 1:17, Ê-phê-sô 1:4*).

Một lý do khác mà Phao-lô đưa ra cho sự trước tiên hết của Đức Chúa Giê-su là “mọi vật đứng vững trong Ngài” (*Cô-lô-se 1:17*). Tiếng Hy Lạp (*synistēmi*) theo nghĩa đen có nghĩa là “mang lại với nhau” hoặc “hiệp lại.” Đức Chúa Giê-su là yếu tố hiệp nhất của vũ trụ, không chỉ vì vai trò của Ngài là Đấng Tạo Hóa mà còn vì Ngài là Đấng Cứu Chuộc.

Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa, đã chết vì chúng ta. Việc làm của chúng ta có thể thêm gì vào điều đó? Tại sao ý tưởng rằng việc làm của chúng ta có thể thêm vào những gì Đấng Christ đã làm cho chúng ta lại là phạm thượng?

Đầu Của Thân Thể (Hội Thánh)

Đọc Ê-phê-sô 1:22 và Cô-lô-se 2:10. “Đầu” có nghĩa là gì trong các câu này? Phao-lô có ý gì khi ông gọi Đức Chúa Giê-su là “đầu của Hội thánh” (Ê-phê-sô 5:23)?

Khi nói về cái đầu, trong vô số ngôn ngữ hay văn hóa toàn cầu, nó biểu tượng đến vị trí lãnh đạo. Chúng ta thấy cách dùng tương tự trong Cựu Ước và Tân Ước:

1. Xuất Ê-díp-tô Ký 18:25—Môi-se chọn “những người tài giỏi trong cả Y-sơ-ra-ên, lập họ làm đầu dân sự, ...”
2. Dân số Ký 31:26 — “các trưởng tộc”.
3. Phục truyền 28:13—Đức Chúa Trời sẽ khiến Y-sơ-ra-ên “làm đầu, chứ không phải làm đuôi” nếu họ vâng lời Ngài.
4. Ê-sai 7:8 — “Vì đầu của Sy-ri là Đa-mách, và đầu của Đa-mách là “Rin.”
5. Ô-sê 1:11 — “Con cái Giu-đa và con cái Y-sơ-ra-ên sẽ ... chỉ định cho mình một thủ lĩnh”.
6. Mi-chê 3:9 — “Hỡi các trưởng tộc nhà Gia-cốp, và các quan cai nhà Y-sơ-ra-ên.”
7. 1 Cô-rinh-tô 11:3 — “Đấng Christ là đầu của mọi người.”

Vì vậy, Đấng Christ là đầu của Hội thánh, cung cấp sự lãnh đạo, hướng dẫn và nuôi dưỡng sự hiệp nhất và tăng trưởng của Hội thánh (*xem Cô-lô-se 2:19*).

Đọc 1 Cô-rinh-tô 12:12–27. Ở đây, Phao-lô cũng mô tả hội thánh là một “thân thể.” Những khía cạnh nào khác của hội thánh được truyền đạt qua ẩn dụ này?

Cũng giống như cơ thể không thể sống thiếu đầu, khi một bộ phận cơ thể bị mất hoặc bị thương, cuộc sống có thể khó khăn hơn nhiều. Chúng ta thường không nhận ra tầm quan trọng của một thứ gì đó cho đến khi chúng ta mất nó.

Nếu bạn phải từ bỏ một chi hoặc một con mắt, bạn sẽ chọn gì? Điều này cho bạn biết điều gì về tầm quan trọng của mỗi người với tư cách là thành viên của hội thánh?

“Sự Khởi Đầu” (Và Người Khởi Xướng)

Đọc Cô-lô-se 1:18. Mỗi liên hệ giữa ý niệm về Đấng Christ là đầu và Ngài là “sự khởi đầu” là gì?

Kinh Thánh Cựu Ước viết bằng tiếng Do Thái. Trong tiếng Do Thái, các từ chỉ cái đầu và khởi đầu là cùng một gốc. Trong Sáng thế Ký 1:1, “Ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời và đất.” Đức Chúa Giê-su là đầu của nhân loại và của hội thánh, không chỉ vì Sự Nhập thể mà còn vì Ngài là Đấng Tạo hóa.

Tân Ước viết bằng tiếng Hy Lạp, Trong Hy ngữ, từ khởi đầu có nghĩa rộng hơn. Từ “khởi đầu” ám chỉ Đức Chúa Giê-su là nguồn gốc hoặc người khởi xướng của hội thánh (*Cô-lô-se 1:18*), và do đó là Đầu của hội thánh, cũng như Ngài là “khởi đầu” hoặc người khởi xướng của sự sáng tạo.

Đức Chúa Giê-su không chỉ là Đấng khởi xướng về mặt sáng tạo và hội thánh, Ngài cũng là—qua sự phục sinh của Ngài từ cõi chết (*Rô-ma 6:3, 4*)—Đấng khởi xướng sự sáng tạo mới. Bởi vì tiền công của tội lỗi là sự chết, chiến thắng của Ngài trên sự chết cũng cho thấy chiến thắng của Ngài trên tội lỗi và quyền năng của Ngài để tái tạo chúng ta theo hình ảnh của Ngài. Tất cả những điều này chứng minh tại sao Ngài là “Đấng sanh trước nhất từ trong những kẻ chết” (về ý nghĩa của “đấng đầu tiên,” hãy xem bài học ngày Thứ Hai). Ngài là sự phục sinh tối cao, mặc dù không phải là người đầu tiên (Mô-i-se là người đầu tiên, đó là lý do tại sao cuộc tranh chấp với ma quỷ xảy ra vì thân thể của ông [*Giu-đê 9*]). Nếu không có sự phục sinh của Đấng Christ, thì không một ai có thể sống lại được từ cõi chết.

Chúng ta hãy ôn lại tất cả những lý do mà Phao-lô đưa ra về việc Đức Chúa Giê-su có địa vị tối cao:

1. Ngài là hiện thân hoàn hảo của Đức Chúa Trời vô hình.
2. Ngài là tác nhân đã tạo nên muôn vật.
3. Ngài hiện hữu trước muôn vật, và muôn vật được quy tụ trong Ngài.
4. Ngài là đầu của Hội thánh, và Hội thánh là thân thể của Ngài.
5. Ngài là đấng khởi xướng sự sáng tạo và tái tạo.
6. Ngài đã chiến thắng tội lỗi và sự chết và do đó có được quyền làm cho sống lại tất cả những ai tin cậy Ngài là Cứu Chúa.
7. Đức Chúa Giê-su luôn hiện hữu, nhưng giờ đây, nhờ tất cả những điều này, Ngài đã đạt đến địa vị tối cao là Đầu của nhân loại và Đầu của Hội thánh.

Bạn phải thay đổi điều gì để có thể trải nghiệm tốt hơn sự ưu việt của Đấng Christ trong cuộc sống của bạn?

Để Hòa Giải Mọi Thứ

Đọc Cô-lô-se 1:19, 20. Sự hòa giải đến qua thập tự giá là gì và toàn diện đến mức nào?

Phao-lô sử dụng một cách diễn đạt rất thú vị trong Hy ngữ để kết thúc phần mô tả của ông về Đức Chúa Giê-su, ám chỉ gián tiếp đến Đức Chúa Cha, Đấng được nhắc đến trong Cô-lô-se 1:12. Chính sự đầy dẫy của Ngài mà Đức Chúa Cha đã vui lòng ngự trong Đức Chúa Giê-su (*so sánh Cô-lô-se 2:9*). “Sự đầy dẫy” này là gì? Giảng ám chỉ đến sự vinh quang của Đức Chúa Cha, “đầy ân điển và lễ thật” (*Giăng 1:14*).

Nhưng, dựa trên những câu Kinh Thánh này, “sự đầy dẫy” đó bao hàm rất nhiều điều. Nó bao hàm sự hăng hữu và tự hữu của Đức Chúa Trời, và quyền năng sáng tạo và tái tạo của Ngài. Quan trọng nhất, nó nhấn mạnh sự khôn ngoan của Ngài trong việc chiến thắng tội lỗi và sự chết thông qua phương cách ngoài sức tưởng tượng—thập tự giá. Và do đó, Ngài đã biến đổi vật thể nhục nhả nhất đó thành một lời chứng về tình yêu vĩnh cửu của Ngài dành cho mọi tạo vật. “Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời” (*Giăng 3:16*).

Cách duy nhất để tội lỗi thực sự có thể bị đánh bại mãi mãi, và mọi điều sẽ và có thể được hòa giải, được tóm tắt trong một chân lý huy hoàng: Đức Chúa Trời đã yêu—Ngài yêu vũ trụ, và Ngài quá yêu chúng ta đến nỗi đã liều bỏ mọi thứ để cứu chúng ta qua sự chết của Đấng Christ trên thập tự giá. Hy ngữ có từ “thế giới” là kosmos, có thể bao hàm toàn bộ vũ trụ. Phao-lô ám chỉ đến sự minh chứng cho toàn vũ trụ này trong bối cảnh của việc đi theo Đấng Christ: “Chúng ta đã trở nên trò cười cho thế gian [kosmos, vũ trụ], cho cả thiên sứ và loài người” (*1 Cô-rinh-tô 4:9*).

“Thiên đàng nhìn với sự đau buồn và kinh ngạc khi Đấng Christ bị treo trên thập tự giá ... Bởi một cuộc sống phản loạn, Sa-tan và tất cả những ai kết hiệp với hắn đã đặt mình vào sự không hòa hợp với Đức Chúa Trời đến nỗi sự hiện diện của Ngài đối với họ là ngọn lửa thiêu hủy. Vinh quang của Đấng “là sự yêu thương” sẽ hủy diệt họ. Vào lúc bắt đầu cuộc đấu tranh vĩ đại, các thiên sứ đã không hiểu điều này ...

“Nhưng không phải như vậy khi cuộc đấu tranh vĩ đại kết thúc. Khi đó, kế hoạch cứu chuộc đã hoàn tất, bản chất của Đức Chúa Trời được tiết lộ cho tất cả các tạo vật nào đã được dựng nên có trí hiểu biết...

“Và rồi, các thiên sứ vui mừng khi nhìn lên thập tự giá của Đấng Cứu Thế... Chính Đấng Christ đã hiểu đầy đủ kết quả của sự hy sinh được thực hiện trên đồi

Gô-gô-tha. Ngài đã hướng đến tất cả những điều này khi trên thập tự giá, Ngài kêu lên: ‘Mọi sự đã hoàn tất.’”—Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 760–764.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: “Nếu một người chỉ đơn thuần là một con người, và nói những điều mà Đức Chúa Giê-su đã nói, thì anh ta không phải là một vị giảng sư vĩ đại thuyết giảng đạo lý. Người đó hoặc là một kẻ điên mất trí hoặc anh ta là Sa-tan của Địa ngục. Bạn phải đưa ra lựa chọn của mình. Hoặc là nhân vật này đích thực là Con của Đức Chúa Trời: hoặc là một kẻ điên loạn. Bạn có thể bắt Người ấy phải câm miệng vì Người là một kẻ ngu dại; bạn có thể khạc nhổ vào Người và giết Người như một con quỷ; hoặc bạn có thể quỳ dưới chân Người và gọi Ngài là Chúa và là Đức Chúa Trời. Nhưng chúng ta đừng đưa ra bất kỳ điều vô nghĩa nào cho rằng Ngài chỉ là một người thầy vĩ đại. Ngài không mời gọi chúng ta làm điều đó và cũng không có ý định làm vậy.”— CS Lewis, *Mere Christianity* (New York, Collier Books, 1952), tr. 41.

“Đức Chúa Cha là sự đầy đầy của Ba Ngôi Đức Chúa Trời, và Ngài thì vô hình với mắt phàm.

“Đức Chúa Con là toàn bộ sự đầy đầy của Ba Ngôi Đức Chúa Trời được biểu lộ. Lời Đức Chúa Trời tuyên bố Ngài là 'hình ảnh rõ ràng của ngôi vị Ngài.’”—Ellen G. White, *Evangelism*, tr. 614.

“Đấng Christ là Con Đức Chúa Trời tự hữu, hiện hữu từ trước ... Khi nói về sự hiện hữu từ trước của mình, Đấng Christ đưa tâm trí [chúng ta] qua các thời đại vô hạn. Ngài đoan chắc với chúng ta rằng chưa bao giờ có thời điểm nào mà Ngài không ở trong mối tương giao mật thiết với Đức Chúa Trời hằng hữu ...

“Ngài ngang hàng với Đức Chúa Trời, vô hạn và toàn năng ... Ngài là Con đời đời và tự hữu.”—Ellen G. White, *Evangelism*, tr. 615.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy tập trung nhiều hơn vào câu hỏi về thần tính đời đời của Đức Chúa Giê-su. Hãy suy nghĩ về toàn bộ kế hoạch cứu rỗi và ý nghĩa của sự hy sinh trên thập tự giá và Đức Chúa Giê-su chỉ có thể là Đức Chúa Trời hằng hữu, Đấng chưa bao giờ được tạo ra nhưng luôn luôn đã hiện hữu. Tại sao chân lý ấy lại quan trọng như vậy? Trong lớp, hãy nói về ý nghĩa của điều: nếu, trên thực tế, Đức Chúa Giê-su không phải là Đấng hằng hữu mà (theo một cách nào đó), Ngài cũng là vật thọ tạo. Nếu thế thì điều gì bị mất trong kiểu suy nghĩ đó?
2. Khi chúng ta nghĩ về Đức Chúa Giê-su, phúc âm và kế hoạch cứu rỗi, tại sao chúng ta cũng cần phải giữ khái niệm về sự tham gia và mối quan tâm của toàn vũ trụ vào những gì Đức Chúa Giê-su đã làm? Khi các thiên sứ trên trời và toàn vũ trụ nhìn thấy Đấng Tạo Hóa của họ, Đấng hằng hữu phải gục đầu chết trên thập tự giá. Đó là một điều thật kinh ngạc, nhưng vũ trụ không sa ngã [như loài người] luôn biết Ngài trong sự vinh quang đời đời của Ngài, mà nay chúng kiến Đấng họ đã tôn thờ trên thiên đàng phải chết trên thập tự giá, điều gì đã diễn ra trong tâm trí họ?